

פרק קרת

ויקhal עליהם קורח את כל העדה (טז, יט)

קורח, והשועל.

كم קורח וקורא תיגר, חולק על משה רבנו ועל אהרן קדוש ה', מתכן "הפייכה". וח"ל הקדושים שואלים: קורח, שפיקח היה, מה ראה לשtotot זו? הרי היה זה צעד של התאבדות, לילכת נגד רצון ה', בזמן שהנינים היו כה גלויים - ומה רבינו מחוללים! עוננו: "לייבו לקחו", הוא חש פגעה אישית, חשב שנדחק בקרבן זווית, נעלב שלא נבחר כנסיא. לפיכך נסחף ברגשותיו, למערכה אבודה מראש.

זה מובן, וכבר היו דברים מעולם. אבל השאלה הנשאלת היא, כיצד הצליח קורח לסתוף אחריו מעתיים וחוישים "נשייאי עדה, קרואי מועד, אנשי שם", ראשי סנהדראות. ולא אותם בלבד, אלא: "ויקhal עליהם קורח את כל העדה!" כיצד?

נספר סיפור ממורשת יהדות תוניסיה, ונשתמש בו כמשל. מעשה בשועל שמצא את שער הכרם פתוח, נכנס לכרם ואכל בכל פה. לפטע נחרד: בעל הכרם הגיע עם כל משפחתו. אם ימצאוו, ירגשו ויפשטו את פרוותו! מה עשה, רבץ לארץ והשים עצמו כמת. הילדים הקטנים גילווהו, צווחו בגיל. עבדו לראשונה מטבחת, הביעווהו בעגליהם הקטנות, עד שאביהם התעורר ו אמר: "קחווהו והניחו מחוץ לכרם, לבב תבאש נבלתו". נשאווהו ילדים החוצה - ולתדרמתם פקח השועל עיני, התנעך וברחה...

ברח השועל, והנה אריה לקראתו ועיניו נוצחות לмерאה הארואה... אמר השועל: "אדוני המלך, אני מהוות ארואה דלה. אך אם תטרפנני, תפסיד רבות. ראה נא את הנעלים הפעוטות שלרגלי. אומנות חדשה למדתי, להתקין נעלים לרגלי חיים. אם תשאירני בחיים אתקין לך זוג נעלים נפלאות, ורגליך לא ינガפו בקוצים וברקנים, אבניים וצרורות". נשאה ההצעה חן בעיניו האריה. אמר לו השועל: "השаг לי כמה רצועות עור, ואתקין לך נעלים לתפארת". "חכה כאן" אמר האריה. ואכן, כעבור שעה קללה חזר. בטנו שבעה ובידייו עור גמל.

"פשות נא רגליך", אמר השועל, "ואקח ממך מידה". פשט האריה רגליו, והשועל נטל את העור, וכפת בז את רגלי האריה הדק היטב... צחק ואמר: "מזה זמן רב מתואווה אני לטעום בשער אריה, וכעת באה ההזדמנות..."

והאריה, חסר אונים, כבול ועוקוד, נhem בחרון אף: "חכה, חכה, רק אשתחזר ואנקום נקמתי!" אבל השועל קופץ עליו וקרא: "באיזה חלק אתהיל...?" באחת הקפיצות לא נשמר, וזנבו הגיע ללולע האריה. נמס בו האריה, וקטם את זנבו. צרע השועל, ולפתע שמע קול אריה קרב ובא. נבהל, וברחה. נמלט על נפשו. וידע: עתה ישוחרר האריה - ויחפשו, אף ימצאו. כי סימן יש לו: זנבו הקטום...

כינס השועל את אחיו, ואמר: "אחוי השועלים, מציה מצאת! מעבר לאופק עוגנת אוניה ובעליה מחלוקת בשר ודגים לכל דיכפין! בואו אחריו, ואיכלו כאוות נפשכם."! התלהבו השועלים. אמר להם: "הביאו עימכם כדים, וימלאום בשער!" אבל איך ישאו את הcadim, וכפותיהם חיבות לשוחות במים? נתן להם עצה, לקשר את הcadim ל贇בם... עשו כן. קופץ למים, וקפצו כולם אחריו. החלו לשוחות, והcadim התמלאו במים ומשוכם למצלות. עזקה: "אנו טובעים!" אמר להם: "מההרו, יחתור כל אחד בשינוי את זנבו של השועה לפניו!" עשו כן, והודו לו על העצה המhocמת. והשועל שמח: מעתה כולם קצוצי זנבות, והאריה לא יוכל עוד למצאו...

פרשת קרת

אכן, זו הייתה גם עצת קורת: הוא עצמו נגרר אחר הפגיעה המדומה בו. אבל איך משך אחורי את האחרים? הבטיח גם להם סיריبشر, חילק הבטחות למשרות... וחשב: אני, כשלעצמיו, לא אוכל למרוד. אבל אם אגורור אחורי את כולם, לא תוכל לפגוע בהם הקפדת משה רבינו, לא יפגעו מלחמת אף ה'... ולא ידע את הפתגם העתיק, כי בגיאנום יש מקום לכולם...

ואגב, זו גם דרכו של היצור הרע. הוא יש לו אינטראס להחטייא, אבל כיצד גורר הוא אותנו? בהבטחה לסייע הבשר, להנאה מעבר לאופק, שם ישאירנו קרחים מכאן, ומכאן...&

מקור: מעין השבוע